

KORKUYORUM

Ecz. Sinan ÖZÇELİK

Gelecekle ilgili bir şeyler yazmayı düşünmüştüm. Acaba insanoğlunu neler bekliyor, ileriki yıllarda dünyamızı bekleyen tehlikeler nelerdir diye. Sonra bir an duraksadım ve karar değiştirdim. Çünkü acaba yaşayanlar olarak neleri düşünüyoruz, insanoğlunun geleceğini tehdit eden şeyleri yazmak, yaşayanların derdi mi! diye, bir soru aklıma takıldı. Sonra da günlük hayatta yaptığımız muhabbetleri, gördüklerimiz ve duyduklarımızı değerlendirdim. İşte insanımızın gündemi ve konuştukları...

Askerlik yapmaktan korkuyorum.

Evlenmekten korkuyorum.

Allahtan korkuyorum. Yaratılış tabiatımın karşısında zayıf düşmekten korkuyorum.

Sevmekten, sevilmekten ve sevilmemekten korkuyorum.

Evde kalmaktan korkuyorum

Mesleğimin geleceğinden endişe ediyorum.

Tuttuğum takımın şampiyon olmaması beni çok üzer

Terk edilmekten korkuyorum

Aldatılmaktan korkuyorum

Ekonomik geleceğimden endişe ediyorum.

Mutlu değilim

Bizi yönetenlere güvenmiyorum

Âşık olmaktan korkuyorum

Yanlış anlaşılmaktan korkuyorum

Kanserden korkuyorum

Sigarayı bırakmak gerekir.

Fenerbahçe Alex'e daha fazla para vermelidir. Onu ucuzca kaptık. (Alex'e verilen para yedi milyon dolar, bunu söyleyen ise asgari ücretle çalışıyor)

Ajdar'a katılıyorum, ona haksızlık yapıyorlar.

Helal olsun Hülya Avşar'a.

Polisten korkuyorum.

Düşüncelerimi söylemekten korkuyorum.

Diyarbakırspor devlet takımıdır diyorlar ama devlet sahip çıkmıyor.

İftiraya uğramaktan korkuyorum.

Çocuklarımın geleceğini garanti altına alamamaktan korkuyorum.

İşler iyi değil...

Kurumlar para vermiyor.

Çeklerim dönüyor.

Ne olacak halimiz...

İş bulamamaktan korkuyorum.

İşimi kaybetmekten korkuyorum.

Bana ne gelecekten.

Yarınımın bugünümden kötü olacağından korkuyorum.

Para kaybetmekten korkuyorum.

Eczane açacağım ama yer bulamıyorum.

Bizim orada bir eczane daha açılmış.

Yıldandan, timsahtan, eczacılardan korkuyorum.

Sağlıksız çocuk doğurmaktan korkuyorum.

Çocuklarımı seviyorum.

Eğlenmek gerekir.

Boş ver kendini düşün.

Bana ne kardeşim.

Kendimi kaybetmekten korkuyorum.

Sıla'nın toka'sından istiyorum.

Terör'den korkuyorum.

Mafya'dan korkuyorum.

Kapkaççılardan korkuyorum.

Derin devletten korkuyorum.

İyi ki fikir değiştirmişim dedim. Baksanıza, kafamdan geçen konuyu yazmış olsaydım milletin kafasını boşuna meşgul edecekmişim. Öyleyse biz de insanların gündeminde olanları analiz edelim daha iyi.

Ortaya çıkan sonuç "korkuyorum'dur". İnsanların yaşadıkları sorunlar ve gündem, onların geniş perspektifte düşünmesini engelliyor. Sorumluluk duygusu ancak günü kurtarmaya yöneliktir.

Genellikle herkes kendi odaklı düşünüyor. İnsanlara ait korkuların temelinde monozeist duygular yatıyor.

Zamana saygı yok, insanlar kendilerine ait olmayan zamanın hesabını yapıyor.

İnsanlar, kendilerini zayıf görüyor, kendi iç dünyalarına yenilmekten korkuyor. Kendine güven kavramı yok denecek kadar az.

Kendimizi güvenlikte hissetmiyoruz, endişe ve korkularla yaşıyoruz, geleceğe güvenle bakmıyoruz. İnsan insana güvenmiyor.

Doyumsuzluk hakim. Kendi bulunduğu noktadan memnun olan hiç kimse yok.

İnsanlar kendini özgür hissetmiyor. Rahat değil ve kendini ifade edemiyor.

Ölümden çok korkuyor. Bu korkunun sebebi, Ebedi dünyada vereceği hesap değil, daha çok yaşama isteğine bağlıdır.

Toplum iyi yönetilmediğini düşünüyor. Kendilerini emin ellerde hissetmiyorlar.

Hiç kimse kendini çözüm noktasına koymuyor.

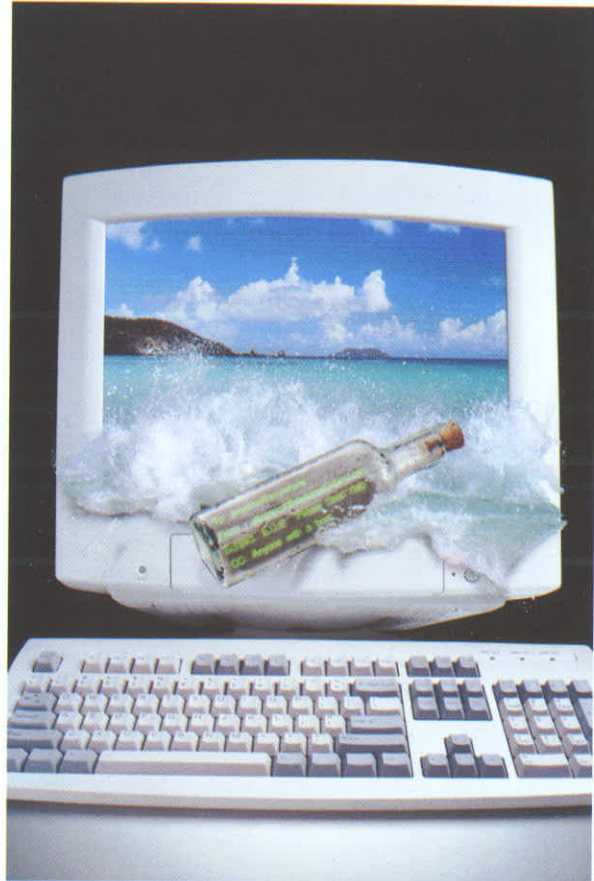
İnsanlar kendi sorunlarından çok medyanın ön plana çıkardığı konularla ilgileniyor.

İnsanlarda bencillik duygusu çok fazla. Örneğin; sadece kendi çocuğuna ait olduğu için, ona bırakacak mal mülk istiyor. Ancak başkalarının çocukları da faydalanacak diye temiz bir doğa istemiyor.

Kapitalizm, zehirli bir çivi gibi herkesin kafasına saplanmış. Saygı ve sevgi kavramları laçkalaşmıştır.

İnsanlar bugünü düşünmekten yarını göremiyor...

Ben isterdim ki, daha farklı şeylerde düşünelim. Mesela beni insan olarak en çok üzen şeylerden biri; insanların doğal olmayan yollardan ölmelerinin insan üzerinde yeterince bir etki bırakmamasıdır. Haber programlarında seksen kişinin öldürüldüğünü dinlediğimizde çoğumuz hiç şaşırıyoruz. Dünyamız yeniden iki kutuplu hale doğru gidiyor. Şiddet, eğlencenin dahi bir parçası oldu. Bireysel şiddet vicdanları aşır güçün inisiyatifine girdi. İnsanlar arası diyalog giderek zayıflıyor. Dünyamızı bekleyen tehlikelerden biri ço-

raklaşmadır. Küresel ısınma etkisini göstermeye başladı. Buzullar eriyor, denizlerde su seviyesi yükseliyor. Ozon tabakasında açılan delik giderek büyüyor, çevre kirliliği doğayı tehdit ediyor. Hızla gelişen kentleşme oranıyla beraber her taraf beton yığına döndü. Teknolojik gelişmeler insan gücünü anlamsızlaştırıyor. Bitki ve hayvan türleri azalıyor. Trafik dahi büyük bir problem oldu.

Olup biten olumsuzluklara yapılan itirazlar, folklorik bir çizgiyi aşamıyor.

Ne yapmalı? Ve çözüm nedir? Sorularının cevabı, herkese göre farklı olabilir. Benim iddiam, insanoğlunun bütün sorunlarına çözüm olacak bir formül anlatmak değildir. Bildiğim kesin bir şey vardır, insanın kendi özüne dönmesi gerekir ve temel sorun budur. Önce etik bir orientasyonun sağlanması gerekir. Yani ahlaki bir dönüşüme ihtiyacımız var.

Yaratılan sorunlar, bir kişi tarafından yaratılmadığına göre çözüm de hepimiziz. Kişisel düşünmeyi, bencil

olmayı, kendimizi sorumlu görmemeyi terk etmeliyiz. Ahlak, genel kurallarıyla evrenseldir. Göreceli oluşu ahlak'ın aşınmışlığındandır.

Kur'an-ı Kerim'de; İnsanların berzah alemindeki hallerini hatırlamaları gerektiği vurgulanmaktadır. (aynı gaye ile yaratıldıkları).

Mevlana; "Ben öyle bir yere geldim ki, orada ne din vardır ne iman. Ne Müslümanlık ne Hıristiyanlık. Orada tek kişi vardır." der.

Ömer Hayyam ise bir rubaisinde şöyle der; "Hiç kuluna etmek ister mi Hûda'sı, Her kulun çektiği aslında kendi cezası."

Bütün düşüncelerin, fikirlerin ve dinlerin temelinde ahlak vardır. Kendine istemediği şeyi başkasına istememek vardır.

Yaşadığımız korkulardan ve bunalımdan öncemizi sorumlu tutuyorsak, bizden sonrakilere korku ve bunalım bırakmamak ahlakın bir gereğidir.

